

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **MARPO s. r. o.**
sídlem 28. října 66/201, 709 00 Ostrava
zastoupený advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**
sídlem Na Jízdárně 3162/3, 709 00 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 4. 2021, č. j. 780248/21/3203-50524-809835 a č. j. 780440/21/3203-50524-809835, ve věcech prominutí příslušenství daně

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2021, č. j. 780248/21/3203-50524-809835, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce o prominutí úroků z prodlení na doměřené dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), za

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

zdaňovací období leden 2013, březen 2013, červen 2013, září 2013, prosinec 2013 a březen 2014, v celkové výši 154 663 Kč, a dále č. j. 780440/21/3203-50524-809835, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce o prominutí úroků z prodlení na dani z příjmů právnických osob (dále jen „DPPO“), za zdaňovací období roku 2012 a 2013, v celkové výši 98 255 Kč.

2. Žalobce namítl, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná a nepřezkoumatelná, neboť žalovaný chybně posoudil ospravedlnitelný důvod prodlení v rozporu s pokynem GFŘ-D-45 ze dne 23. 6. 2020 a rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 1. 2021, č. j. 1 Afs 236/2019-83. Žalovaný svá rozhodnutí vystavěl na libovůli a bezkriteriálním rozhodování, přičemž řádně a přezkoumatelně neodůvodnil, jakými úvahami se řídil, aby nevybočil z mezí a hledisek správního uvážení. Žalovaný chybně nezohlednil způsob, jakým žalobci vznikla daňová povinnost, tj. v důsledku neplnění procesních povinností jiných subjektů. Žalovaný se nevypořádal s žalobcem uvedeným ospravedlnitelným důvodem prodlení, ekonomickými a sociálními poměry žalobce zakládajícími tvrdost uplatněného úroku, a četností porušovaných povinností žalobcem při správě daní. Napadená rozhodnutí jsou v rozporu s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 9. 2017, č. j. 57 Af 21/2016-37.
3. Žalobce dále namítl, že žalovaný stanovil výši úroků z prodlení v rozporu s § 252 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb. (dále jen „daňový řád“), ve znění účinném do 31. 12. 2014, a rozsudkem NSS ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Afs 351/2019-28. Žalovaný žalobci stanovil úroky z prodlení do dne 22. 11. 2019, kdy byly doměřené daňové povinnosti žalobcem uhrazeny, avšak žalovaný měl jednotlivé úroky z prodlení na DPPO a DPH žalobci stanovit počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti daňových povinností, a to až do dne jejich úhrady včetně, avšak v maximální délce do 5 let prodlení.
4. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. K žalobním námitkám žalovaný uvedl, že nepostupoval podle pokynu GFŘ-D-45, ale podle pokynu GFŘ-D-47, platného v době rozhodování, ze kterého v rámci napadených rozhodnutí citoval ospravedlnitelné důvody prodlení ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu. Žalobcem uvedené důvody nebylo možno podřadit pod žádný z pokynů uvedených důvodů, ani pod skutečnosti, jež by bylo možno typově podřadit pod § 259b odst. 2 daňového řádu. Z tohoto důvodu bylo bezpředmětné zkoumat otázku tvrdosti úroku dle § 259b odst. 3 daňového řádu a četnosti porušování povinností při správě daní daňovým subjektem dle § 259c odst. 1 téhož zákona. Námitka ohledně vzniku daňové povinnosti žalobce se netýká předmětu tohoto řízení, navíc žalobci byla daň doměřena v důsledku účasti na daňovém podvodu. Pokud jde o nesprávnost výše úroků z prodlení, žalobce měl tyto skutečnosti namítat v rámci odvolání proti platebnímu výměru na úrok z prodlení, příp. měl uplatnit námitky při placení daní. Žalovaný nemohl z důvodu nedostatku pravomoci rozhodnout o prominutí úroků vzniklých do 1. 1. 2015, tento navíc není předmětem napadených rozhodnutí.
5. U jednání sdělil zástupce žalobce, že již netrvá na žalobní námitce, která je zde v rozsudku uvedena v bodě 3.
6. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

7. Skutková stránka věci není sporná, takže soud jen stručně uvádí, že žalobce podal dne 3. 2. 2021 žádost o prominutí příslušenství daně, ve které mj. požádal o prominutí úroků z prodlení za výše uvedená zdaňovací období, a to v plném rozsahu. Správce daně vydal dne 28. 4. 2021 napadená rozhodnutí, jimiž žádost o prominutí úroků z prodlení zamítl.
1. Krajský soud předesílá, že žaloba v této věci nejprve vymezuje napadená rozhodnutí, poté bez dalšího cituje relevantní zákonná ustanovení, literaturu, judikaturu a podzákonný předpis (pokyn GFŘ), takže část žaloby, obsahující konkrétní žalobní body, začíná až na str. 16, a touto částí žaloby se také soud zabýval. Krajský soud k tomu považuje za vhodné připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se míry precizace žalobních bodů a vlivu precizace na následný přezkum správním soudem. V rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, bylo k této otázce konstatováno, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
8. Žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce splnil první část podmínek pro prominutí, když daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl, byla již uhrazena, a dále vyhodnotil, že u daňového subjektu a/nebo jeho statutárních orgánů neexistuje překážka prominutí podle § 259c odst. 2 a 3 daňového řádu. Žalovaný se v další fázi zabýval tím, zda byl naplněn ospravedlnitelný důvod prodlení ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu. Zde dospěl k závěru, že jednak nebyl naplněn žádný z důvodů uvedených v příslušném pokynu GFŘ, jak byl žalovaným citován, a dále, že neshledal ani žádný jiný ospravedlnitelný důvod. Pokud žalobce argumentoval posečkáním úhrady daně, tak posečkání je samo o sobě značnou úlevou pro daňový subjekt a nezakládá nárok na další úlevy. Pokud žalobce zmiňoval pandemii Covid a její vliv na ekonomickou činnost, žalobce toto uvedl jen zcela obecně. Žalovaný uzavřel, že s ohledem na absenci ospravedlnitelného důvodu se již nezabýval kritérii pro posouzení rozsahu prominutí podle § 259b odst. 3 a § 259c odst. 1 daňového řádu.
9. Podle § 259b odst. 2 daňového řádu může správce daně zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu.
10. Úprava individuálního prominutí příslušenství daně byla do daňového řádu vložena zákonem č. 267/2014 Sb. od 1. 1. 2015. Důvodová zpráva k tomuto zákonu ve vztahu k prominutí úroku z prodlení dle § 259b uvádí: *„Odstavec 2 upravuje materiální kritérium, na základě jehož posouzení správce daně o prominutí meritorně rozhodne, pokud daňový subjekt naplní formální podmínky pro prominutí úroku podle odstavce 1. Tímto kritériem je existence zjevně ospravedlnitelného důvodu pro prodlení s úhradou daně. Mělo by jít o výjimečný případ, který je z lidského hlediska omluvitelný a z hlediska materiálního představuje probřesek spíše formalistický. Možnost docílit prominutí úroku by tak neměla svědčit daňovým subjektům, které se do prodlení dostaly v důsledku vlastní liknavosti, nezodpovědnosti či dokonce úmyslného jednání.“*

11. Na základě shora uvedeného má soud za to, že žalovaný vyhodnotil podmínku existence ospravedlnitelného důvodu zcela korektně a zákonně, odůvodnění je řádné a přezkoumatelné, s jeho závěry se soud ztotožňuje. Námitku, že k doměření daní žalobci došlo v důsledku neplnění povinností jiných subjektů, žalobce uplatnil poprvé až v žalobě, nebyla ani náznakem součástí žádosti o prominutí, tudíž se jí žalovaný nezabýval a nebude se jí zabývat ani soud, který přezkoumává napadená správní rozhodnutí a řízení, které předcházelo jejich vydání. Soud souhlasí s žalovaným i v tom, že již nebylo nutno vyhodnocovat kritéria rozsahu prominutí podle § 259b odst. 3 a § 259c odst. 1 daňového řádu, neboť u žalobce nebyl vůbec shledán ospravedlnitelný důvod prodlení ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu.
12. Napadená rozhodnutí nejsou v rozporu ani se závěry judikatury správních soudů, neboť žalovaný se zcela adekvátně, vzhledem k obecné a nepřiléhavé argumentaci žalobce, zabýval naplněním, resp. nenaplněním, ospravedlnitelného důvodu pro prominutí úroků z prodlení. Žalovaný se tedy, na rozdíl od žalobcem zmiňované věci, kterou řešil Krajský soud v Plzni, řádně vypořádal s důvody uvedenými žalobcem v žádosti. Rozšířený senát NSS, na jehož závěry žalobce odkazuje, navíc rozhodoval o jiné skutkové situaci, kdy byla příčina vzniku prodlení v rámci řízení o prominutí penále posouzena v neprospěch žalobce a kritéria, na která odkazuje žalobce, se týkají správního uvážení v rámci § 259a odst. 2 daňového řádu, nikoli výkladu neurčitého právního pojmu ve smyslu § 259b odst. 2 tohoto zákona.
13. Ke druhému žalobnímu bodu (na němž žalobce již netrvá) soud pouze uvádí, že tato žalobní námitka se zcela míjí s předmětem přezkumu, jak již uvedl i žalovaný ve vyjádření, takže by neměla nadějí na úspěch.
14. S ohledem na výše uvedené soud žalobu zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
15. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 5. prosince 2022

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu